

Sygn. akt II W 693/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Janek

Protokolant: sekr. Aneta Jaworska

przy udziale oskarżyciela (...) w N. D. B.

po rozpoznaniu sprawy:

A. S. s. A. i J. z domu S.

ur. (...) w N.

obwinionego o to, że:

w dniu 19 kwietnia 2017r. mając obowiązek wskazania osoby, której jako właściciel powierzył do używania lub korzystania pojazd marki C. (...) w dniu 16 lutego 2017r. a który to pojazd został nieprawidłowo zaparkowany w tym dniu około godz.10.15 na ul. (...) w N. na odcinku drogi objętej zakazem zatrzymywania się – nie wskazał takiej osoby - czym popełnił

wykroczenie z art. 96§3 kw w zw. z art. 78 ust.5 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym

I. uznaje obwinionego **A. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę grzywny w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;

II. na zasadzie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądza od obwinionego **A. S.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości tj. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty i kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków.

Sygn. akt II W 693/17

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lutego 2017 roku około godziny 10:15 patrol Straży Miejskiej w N. w składzie: W. K. i B. D. z polecenia dyżurnego udali się na ulicę (...) w N. w celu przeprowadzenia kontroli prawidłowości parkowania pojazdów. Na miejscu ujawnili pojazd marki C. o nr rej. (...) zaparkowany na odcinku drogi objętym zakazem zatrzymywania się. Wobec powyższego wystawili wezwanie dla właściciela pojazdu oraz sporządzili dokumentację fotograficzną. Zarówno kierujący pojazdem, jak i jego właściciel, nie stawili się na ww. wezwanie.

Dowody: zeznania W. K. k. 19-20 i k. 41-42

wezwanie z dnia 16.02.2017r. k. 3

dokumentacja fotograficzna k. 4

W związku z powyższym Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające, które wykazały, iż właścicielem pojazdu jest spółka (...). z o. o z siedzibą przy ul (...) w N.. Następnie w celu ustalenia sprawcy wykroczenia Straż Miejska pismem datowanym na dzień 6 marca 2017r stosownie do treści art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, skierowała do ustalonego właściciela pojazdu wezwanie, w którym zobowiązała go do wskazania osoby, której powierzył w dniu 16.02.2017r. pojazd do kierowania lub używania. Pismo nie zostało odebrane i po dwukrotnym awizowaniu wróciło do Urzędu Miasta N.. W dniu 18 kwietnia 2017r. funkcjonariusz Straży Miejskiej K. M. podjęła próbę osobistego doręczenia przesyłki w miejscu siedziby spółki ze skutkiem negatywnym.

Dowody: informacja z (...) k. 5-6

notatka urzędowa k. 11

Mimo braku doręczenia wezwania następnego dnia tj. 19 kwietnia 2017r. do K. Straży Miejskiej w N. zgłosił się A. S. przedstawiając się jako przedstawiciel firmy (...) z ulicy (...) w N.. Wymieniony w trakcie rozmowy z dyżurnym Straży Miejskiej M. P. (1) oznajmił, że poprzedniego dnia w godzinach przedpołudniowych do siedziby jego firmy przyszedł funkcjonariusz Straży Miejskiej i próbował się z nim skontaktować wobec czego chciałby się dowiedzieć w jakiej był sprawie. Św. M. P. (1) poinformował A. S., że sprawa dotyczy wykroczenia drogowego z dnia 16 lutego 2017r. tj. parkowania pojazdu marki C. o nr. rej. (...) przy ul. (...) w N. na odcinku objętym zakazem. A. S. oświadczał, że w tym czasie nie użytkował tego pojazdu. W tych okolicznościach obwiniony został wezwany do wskazania (w oparciu o obowiązujące przepisy) kto w inkryminowanym czasie użytkował pojazd. Powyższe zdenerwowało A. S. oświadczył, że nie ma zamiaru wskazywać użytkownika pojazdu, bo i tak mu nic nie zrobią. Dodatkowo zwrócił się do strażnika słowami: „k...a zajmij się czymś innym” i postraszył, że pójdzie „jutro do J. na skargę”.

Dowody: informacja z (...) k. 5-6

zeznania M. P. (1) k.17-18 i k. 41

W związku z odmową wskazania użytkownika pojazdu M. P. (1) poinformował A. S., że popełnił wykroczenie z art. 96 § 1 kw w następstwie czego zostanie skierowany do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wniosek o jego ukaranie.

Dowody: notatka urzędowa k. 12

zeznania M. P. (1) k.17-18 i k. 41

W dniu 16 listopada 2017 roku Sąd postanowił na zasadzie art. 71 § 4 kpw prowadzić rozprawę zaocznie albowiem obwiniony był prawidłowo wezwany, mimo to nie stawił się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków M. P. (1) oraz W. K., a także dokumentów w postaci: notatek urzędowych, zdjęć, wezwań, wydruku z (...) które to dokumenty wobec braku przeciwdowodów i braku kwestionowania ich przez strony, Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie. Sąd nie znalazł bowiem podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność.

W ocenie Sądu wiarygodne były zeznania św. M. P. (1) gdyż w sposób spójny, rzeczowy i konsekwentny zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem zeznał, że w dniu 19 kwietnia 2017 roku do siedziby Straży Miejskiej w N. zgłosił się A. S. przedstawiając się jako przedstawiciel spółki (...). Wymieniony chciał się dowiedzieć w jakiej sprawie (dzień wcześniej) szukał go strażnik miejski. Świadek udzielił obwinionemu stosownych informacji na co A. S. stanowczo zaprzeczył aby użytkował w dniu 16 lutego 2017 roku samochód marki C. o nr rej. (...). W tych okolicznościach obwiniony został wezwany do złożenia oświadczenia w zakresie tego, kto inkryminowanego dnia użytkował pojazd. Obwiniony oświadczył wówczas, że nie ma zamiaru wskazywać użytkownika pojazdu bo i tak mu nic nie zrobią. Ponadto zwrócił się do dyżurnego słowami: „k...a zajmij się czymś innym” i oświadczył, że pójdzie juro na skargę do J.. W tych okolicznościach strażnik miejski poinformował obwinionego, że w związku odmową

wskazania użytkownika pojazdu zostanie skierowany wobec niego do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wniosek o ukaranie. W postępowaniu sądowym świadek podniósł dodatkowo, że na dzień 19 kwietnia 2017 roku A. S. nie miał żadnych wyznaczonych czynności zaplanowanych w sprawie. Jego wizyta miała charakter informacyjny, zatem z przeprowadzonej rozmowy sporządził notatkę służbową, a wobec faktu, że wskazania przez A. S. osoby która użytkowała pojazd został skierowany wobec niego wniosek o ukaranie.

Podkreślić należy, że oceniany strażnik miejski nie miał żadnych powodów aby fałszywie obciążać A. S.. Jest on dla obwinionego osobą całkowicie obcą, zeznającą na okoliczności dotyczące wyłącznie służby i tym samym nie jest w żaden istotny sposób zainteresowany rozstrzygnięciem w tej sprawie. Nie ma zatem żadnych logicznych przesłanek do przyjęcia, że pomylił się w swojej ocenie do przebiegu wizyty A. S. w siedzibę Straży Miejskiej w N. i treści jego wyjaśnień lub tym bardziej, że celowo zeznawał nieprawdę. Przeciwnie analiza zeznań ocenianego świadka dowodzi, że relacja ta miała charakter wyważony, chłodny, rzeczowy. Ponadto świadek z przeprowadzonej z obwinionym w dniu 19 kwietnia 2017r. rozmowy sporządził stosowną notatkę służbową. Mając powyższe na uwadze Sąd nie znalazł zatem podstaw, aby odmówić zeznaniom wymienionego strażnika miejskiego waloru wiarygodności.

Jako szczerze i polegające na prawdzie ocenił Sąd zeznania W. K.. Wymieniona zeznawała na temat przeprowadzonej w dniu 16 lutego 2017 r. na ulicy (...) w N. kontroli prawidłowości parkowania pojazdów. Świadek zeznała, że jednym z nieprawidłowo zaparkowanych samochodów był pojazd marki C.. Wobec ujawnionego wykroczenia drogowego – sporządzono wezwanie dla właściciela pojazdu oraz dokumentację fotograficzną pojazdu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo jak i wina obwinionego A. S. w zakresie popełnienia przypisanego mu wykroczenia nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z art. 96 § 3 k.w. odpowiedzialność za wykroczenie ponosi ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Celem tego przepisu jest ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia z jego udziałem. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec; a także wynikającego z art. 78 ust. 5 pkt 1 tej ustawy, który stanowi, że w przypadku, gdy właścicielem lub posiadaczem pojazdu jest osoba prawna do udzielenia informacji, o której mowa w ust. 4, obowiązana jest osoba wyznaczona przez organ uprawniony do reprezentowania tego podmiotu na zewnątrz, a w przypadku niewyznaczenia takiej osoby - osoby wchodzące w skład tego organu zgodnie z żądaniem organu, o którym mowa w ust. 4, oraz sposobem reprezentacji podmiotu. Na podstawie art. 129b ust. 3 pkt 7 cytowanej ustawy w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Uprawnienie to potwierdził Sąd Najwyższy w przywoływanej wyżej Uchwale z dn. 30 września 2014 r. zapadłej w składzie 7 sędziów (sygn. I KZP 16/14).

Wobec powyższego w polskim porządku prawnym to na właścicielu (posiadaczu) pojazdu spoczywa obowiązek wskazania, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania. Jednocześnie nie wynika z tego domniemanie, że właściciel (posiadacz) pojazdu, który nie wskazał takiej osoby jest sprawcą wykroczenia.

Równolegle zaznaczyć należy, że obowiązek przedmiotowego wskazania, a to na żądanie organu uprawnionego, ma charakter bezwzględny. Nie jest możliwe uchylene się od powyższego obowiązku z powodu narażenia siebie czy też swoich osób najbliższych na odpowiedzialność wykroczeniową.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsprzeczne stwierdzenie, że A. S. popełnił czyn, którego znamiona opisane są w powyżej przytoczonych przepisach. Obwiniony pomimo nałożonego na niego obowiązku (jako przedstawiciel - prezes) spółki (...) Sp. z o. o.), nie wskazał kto w dniu 16 lutego 2017 r. około godz.

10:15 na ul. (...) w N. użytkował pojazd marki C. o nr. rej. (...), który został zaparkowany w miejscu objętym zakazem zatrzymywania się. Obwiniony został pouczone o skutkach niedopełnienia ww. obowiązku. Pomimo tego obwiniony nie tylko odmówił wskazania użytkownika pojazdu, ale też w bardzo niekulturalny i arogancki sposób poinformował dyżurnego Straży Miejskiej, że i tak mu nic nie zrobią i nakazał zajęcie się czymś innym. Ponadto straszył strażnika miejskiego złożeniem skargi. Opisanym zachowaniem nie zrealizował nałożonego obowiązku. Tym samym w ocenie Sądu A. S. działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim popełnienia wykroczenia. Obwiniony miał bowiem wiedzę odnośnie tego, że jest zobowiązany do wskazania osoby, która korzystała z będącego własnością spółki pojazdu, a mimo to świadomie nie dopełnił ciężącego na nim, jako prezesie/ przedstawicielu spółki, obowiązku.

Na marginesie - odnosząc się do zakresu obowiązku określonego w art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 i ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym wskazać ponadto należy, iż organ nie zwraca się z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie zwraca się wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wskazanie takie nie jest zatem w żadnym razie tożsame z oskarżeniem tej osoby o popełnienie czynu zabronionego. Tym samym jako całkowicie chybione należy uznać tłumaczenia obwinionego wyrażone w sprzeciwie od wyroku nakazowego, że „żądanie zapłaty określone w wyroku nakazowym jest nieuzasadnione i bezzasadne”. Swoje stanowisko obwiniony uzasadniał tym, że samochód marki C. był użytkowany przez jego syna J. S. - który jest mieszkańcem i jest zameldowany przy ul. (...) w N., a zakaz zatrzymywania przy tej ulicy nie dotyczył jej mieszkańców. W rzeczywistości gdyby obwiniony w toku czynności wyjaśniających na żądanie strażnika miejskiego M. P. (1) wskazał, kto w dniu 16 lutego 2017 r. użytkował pojazd marki C. nie tylko nie dopuścił by się wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 1 ustawy o ruchu drogowym, ale też w oparciu o przekazane informację funkcjonariusze Straży Miejskiej mogliby zweryfikować i jednoznacznie ustalić czy doszło do popełnienia przez użytkownika pojazdu marki C. wykroczenia drogowego polegającego na zatrzymywaniu się w miejscu objętym zakazem czy też może użytkownik ten ze względu na miejsce zamieszkania był spod tego zakazu wyłączony.

Norma prawna zawarta w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przewiduje możliwość uchylenia się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu osoby, której został powierzony pojazd do używania lub kierowania w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty przez nieznaną osobę wbrew woli i wiedzy powierzającego lub użyczającego, czemu nie mógł on zapobiec. W sprawie niniejszej zaś w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy a zwłaszcza stanowisko obwinionego wyrażone w sprzeciwie od wyroku nakazowego nie wynika, ażeby wystąpiły ww. przesłanki, na podstawie których mógłby się on uchylić z obowiązku dostarczenia danych osobowych kierującego lub używającego pojazd w oznaczonym czasie. Tym samym był on obowiązany udzielić organowi żądanej informacji.

W oparciu o powyższe rozważania nie budzi wątpliwości, że obwiniony A. S. swoim zachowaniem dopuścił się wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 5 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wymierzając karę grzywny Sąd rozważył przesłanki z art. 33 § 1 i 2 k.w., a mianowicie ustawowe granice kary za wykroczenie, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego.

W szczególności przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki i sposób działania obwinionego, stosunek do pokrzywdzonego (o ile takowy występuje), warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po jego popełnieniu.

Zgodnie z art. 47 § 6 k.w. przy ocenie społecznej szkodliwości wykroczenia bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 5 pkt. 1 prawo o ruchu drogowym jest zagrożone karą grzywny w wysokości do 5.000 zł.

Stopień winy A. S. Sąd uznał za znaczny, obwiniony popełnił bowiem wykroczenie umyślnie, w zamiarze bezpośrednim poprzez zachowanie polegające na działaniu. Jako właściciel pojazdu marki C. o nr rej (...) F. został w wezwany (po pouczeniu o takim obowiązku) przez strażnika Straży Miejskiej do wskazania osoby która w dniu 16 lutego 2017r. użytkowała w/w pojazd. Obwiniony stanowczo odmówił wskazania tej osoby. A. S. jest osobą dorosłą, zdrową i w pełni poczytalną. W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które nakazywałyby przypuszczać, że od obwinionego nie można było wymagać zachowania się zgodnego z prawem.

Stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd uznał jednak za średni. Swoim zachowaniem A. S. nie wyrządził bowiem żadnej rzeczywistej szkody. Nie naraził również nikogo na jej powstanie. Niemniej jednak obwiniony swoim zachowaniem niewątpliwie naruszył nałożone na niego ustawą Prawo o ruchu drogowym obowiązki. Okolicznością obciążającą jest również uprzednia karalność obwinionego.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał ustabilizowany tryb życia obwinionego. Zdaniem Sądu wymierzona A. S. kara grzywny w wysokości 150 zł jest w pełni adekwatna do wagi czynu, zwłaszcza do stopnia jego społecznej szkodliwości oraz do stopnia zawinienia obwinionego. W ocenie Sądu orzeczona kara stanowi wyraz trafnej reakcji prawnokarnej na naruszenie zasad ruchu drogowego, jednocześnie realizując przy tym zarówno cele prewencji ogólnej i szczególnej. Zauważyć należy, iż kara ta leży w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, tym samym nie jest nadmiernie dotkliwa przez co nie może być uznana za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.

Wobec braku podstaw do zwolnienia obwinionego z kosztów procesu Sąd na podstawie przepisów powołanych w pkt II wyroku zasądził od A. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości tj. kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz 100 złotych tytułem opłaty.